

Chương 7

Âm Thanh Ma Quỷ

Ba ngày sau, rốt cuộc bọn họ cũng được gặp mặt đồng chí “Người điên”. Phòng KTV này là do Đường Tiểu Mạn đặt, bình thường lúc ba cô đi ra ngoài đều là do cô chi tiền, ban đầu cô cũng không thèm để ý tới những thứ đó, dần dà, nó trở thành nhiệm vụ của cô, giống như việc Đường Tiểu Mạn cô mời khách chính là việc hiển nhiên, cô cũng cho là vậy, thực hiện rất tốt.

Đường Tiểu Mạn cùng bạn trai Trình Quân đến KTV trước, vài phút sau, Từ Tịch Tịch cũng mang theo bạn tới. Đường Tiểu Mạn vừa nhìn thấy người bạn đó liền giật mình, bởi vì người đó là đàn ông.

“Này, hồ ly tinh, cậu thực sự mang theo đàn ông tới.”

Từ Tịch Tịch cầm túi xách lên đánh Đường Tiểu Mạn, vừa đánh vừa chửi: “Cậu gọi mình là cái gì? Thử gọi một lần nữa xem, cẩn thận hồ ly tinh sẽ ăn thịt cậu.”

Đường Tiểu Mạn núp vào ngực Trình Quân, cười rung người: “Cậu có bản lĩnh thì tới đây ăn đi. Chỉ sợ anh chàng kia không đơn giản chỉ là bạn của cậu.”

“Ngại quá, ngại quá, tôi đúng là bạn của cô ấy.” Người đàn ông kia rất thẳng thắn, chủ động giải vây cho Từ Tịch Tịch.

Từ Tịch Tịch nhìn anh ta một cái, hài lòng kéo anh ta ngồi xuống, nói: “Ai quy định bạn thân chỉ có thể là nữ hả? Mình với anh ấy ngay từ lần đầu gặp mặt đã xem nhau như người một nhà rồi. Hơn nữa các cậu đều mang đàn ông tới, mình mang bạn nữ đến đây thì còn mặt mũi nào.”

“Thôi đừng chém gió nữa, giới thiệu một chút đi, tiên sinh đây là.” Đường Tiểu Mạn cố tình nhấn mạnh hai chữ “Tiên sinh”.

“Anh ấy là Tô Bách, cũng làm việc ở bệnh viện thành phố, anh ấy nói có biết anh chàng ‘Nissan’ kia, vì vậy mình đưa anh ấy tới, có người quen thì anh chàng ‘Nissan’ sẽ đỡ ngại hơn.”

Trình Quân ngồi một bên, nghe thấy thì hồ đồ hỏi: “Nissan? Tên của bạn trai Vệ Lan sao lại kỳ quái như thế?”

Từ Tịch Tịch cùng Đường Tiểu Mạn nhìn nhau cười, không ai trả lời anh. Trùng hợp, cửa đúng lúc mở ra, Vệ Lan dẫn Thẩm Lai Phong đi vào, mặt mũi mây đen giăng kín, vừa nhìn đã biết là một bụng hậm hực.

Từ Tịch Tịch coi như không nhìn thấy, tiến lên chào hỏi: “Hai người tới rồi, à đúng rồi, người này anh biết chứ?” Dứt lời, chỉ vào Tô Bách.

Thẩm Lai Phong vừa thấy Tô Bách, mặt mừng rỡ, chào hỏi nhau. Từ Tịch Tịch kéo Vệ Lan: “Nhìn cũng tạm được, nói chuyện với người quen cũng rất sôi nổi.”

Vệ Lan liếc cô một cái: “Một lát nữa cậu sẽ biết, nếu không, lập tức cho anh ta hát cũng được.”

“Đừng đừng, chúng ta hát trước mấy bài đi, nếu như giọng anh ta đúng như cậu nói, chỉ sợ tối nay mất tiền oan, chúng ta tự mình vui vẻ trước đã.”

Bên kia, Trình Quân cũng đã gia nhập hội đàn ông, nói chuyện phiếm: “Nghe nói tên anh là Nissan, cái tên này nghe rất thú vị.”

“Hả?” Thẩm Lai Phong có chút sững sờ.

Đường Tiểu Mạn thấy không ổn, hung hăng đạp Trình Quân một cái, kéo anh ta qua nói nhỏ vào tai: “Ngu ngốc, anh ta là Thẩm Lai Phong, không phải là Nissan, đó chỉ là nói đùa, anh không có não à?” Trình Quân tự biết mình nói sai, đành ngồi im lặng một bên, nửa câu cũng không dám nói nhiều. Đường Tiểu Mạn sợ Thẩm Lai Phong lúng túng, liền kéo Trình Quân đi lên chọn bài, để lại Tô Bách ngồi cùng với anh ta.

Ở những chỗ như thế này, ca hát về căn bản không cần quá lợi hại, có thể tùy ý hát đôi câu, sẽ không đến nỗi làm trò cười. Đường Tiểu Mạn chọn cho Từ Tịch Tịch một bài hát của Phạm Băng Băng, Từ Tịch Tịch không muốn, nhưng cánh đàn ông ở phía dưới đều trầm trồ khen ngợi, cô cũng không còn cách nào, đành phải nhắm mắt hát.

Cứ như vậy, anh một bài tôi một bài, cũng được mười bài rồi, vẫn chưa thấy Thẩm Lai Phong có ý muốn hát, Tô Bách cũng nhanh chóng giựt dây nói: “Anh cũng lên hát một bài đi.”

Thẩm Lai Phong có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói: “Tôi hát không hay lắm, có lẽ không nên hát thì hơn.”

“Có vấn đề gì đâu, ở đây cũng không có ai là ca sĩ, đều là đến hát cho vui thôi, anh sợ cái gì.”

Từ Tịch Tịch cũng ở một bên nói vào: “Đúng vậy nha, anh xem Tô Bách đấy, giọng anh ấy nghe như tiếng kính vỡ như vậy mà vẫn dám hát 《 đến chết vẫn còn yêu 》 , anh sợ cái gì, có anh ấy bè cho anh, lên hát một bài đi.”

Thẩm Lai Phong không còn cách nào khác, đành phải nói: “Vậy tôi chọn một bài của Dao Lang, tôi rất thích nghe anh ta hát.”

Từ Tịch Tịch vừa nghe xong, thiếu chút nữa thì bật cười, quay đầu đi, vừa đúng lúc nhìn thấy Đường Tiểu Mạn cũng đang nháy mắt với cô, hai người cùng quay lại nhìn Vệ Lan, chỉ thấy gương mặt đau khổ của cô, điệu bộ đang chuẩn bị bị tạt tai.

Hai cô gái lặng lẽ đi đến bên cạnh Vệ Lan, khuyên nhủ: “Đừng như vậy, nghe một chút đi, nói không chừng sẽ không tệ như lần trước.”

Còn chưa nói xong câu, tiếng nhạc ma quỷ ở bên kia đã vang lên, Thẩm Lai Phong hát lên một câu, Từ Tịch Tịch cùng Đường Tiểu Mạn cảm thấy như có vật gì đó chặn lại ở trước ngực, vô cùng ngọt thờ. Hai cô nhìn Thẩm Lai Phong một cái rồi lại quay sang nhìn Vệ Lan, nói không nên lời.

Đường Tiểu Mạn đứng dậy nói: “Tôi đi toilet.”

Từ Tịch Tịch cũng đứng lên theo: “Mình đi cùng cậu.” Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng.

Từ lúc ra khỏi phòng, hai người không nói một câu nào, đi một mạch tới nhà vệ sinh nữ. Đứng trước gương, nhìn vào nhau ở trong gương chột bật cười thật lớn.

“Ha ha ha, trời ạ, mình còn tưởng là tiếng quỷ gầm nửa đêm đấy.” Đường Tiểu Mạn ôm bụng, cười đến rút gân ra.

“Âm thanh kinh khủng như vậy, Vệ Lan có thể chịu được ba tiếng, mình quả thật rất phục cậu ấy.” Từ Tịch Tịch ở một bên vừa cười vừa ấn vào khoé mắt, sợ để lại nếp nhăn.

“Thảm họa, đây đúng là thảm họa âm nhạc.” Hai người cuối cùng đưa ra cái kết luận này, ở trong nhà vệ sinh nửa tiếng, làm bộ như vừa ở đó trang điểm lại, cười sáng khoái đi ra. Để Vệ Lan cùng với hai người đàn ông kia ở lại chịu đủ đau khổ. Vệ Lan cảm thấy mình nên chạy ra khỏi cửa tìm một chiếc ô tô đựng đầu vào mới được.

Sau đó không ai dám giục dây Thẩm Lai Phong hát nữa, Thẩm Lai Phong chỉ hát đúng một bài, còn lại mọi người đều tranh nhau hát, chỉ sợ trừ ra một khe hở, lại tạo cơ hội cho Thẩm Lai Phong mở giọng.

Trận hài hước này về sau trở thành một vết đen không thể xoá mờ trong cuộc đời Vệ Lan. Đường Tiểu Mạn cùng Từ Tịch Tịch đứng trước mặt cô càng trở nên cẩn thận hơn, chỉ sợ vô tình làm cô xúc động, lại hại họ nhớ tới chuyện này.

Mặc dù lúc đó miệng các cô đều nói những lời dễ nghe, nhưng nếu muốn đem người đàn ông như vậy giới thiệu cho các cô, chỉ sợ mọi người sẽ ăn mừng vì đã tránh được kiếp nạn.

Lúc ra về, Vệ Lan từ chối ý tốt muốn đưa cô về của Thẩm Lai Phong, rồi nhảy lên xe của Đường Tiểu Mạn, giống như gặp quý, thúc giục Đường Tiểu Mạn lái xe nhanh một chút, đoàn người nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Thẩm Lai Phong hét cách rồi, đành phải một thân một mình lái xe về nhà.

Sau đó, mọi người tụ tập ở căn hộ nhỏ của Vệ Lan. Họ vốn là định đi theo đề tham mưu cho Vệ Lan, xem phẩm hạnh của người kia như thế nào, nhưng quây một trận tung bồng, đến cuối cùng họ cũng không biết nên mở miệng thế nào.

Phải nói là Thẩm Lai Phong kia cũng không có khuyết điểm gì lớn, ngũ âm không tốt cũng không phải là chuyện quá mất mặt, mặc dù ngũ âm của anh ta có thể nói là liệt hoàn toàn, cộng thêm không tự nhận rõ được khuyết điểm này, nhưng tóm lại cũng không phải là người xấu.

Từ Tịch Tịch hỏi Tô Bách: “Anh thấy thế nào? Hai người trò chuyện cả buổi tối, anh thấy anh ta là người như thế nào?”

Tô Bách chần chừ nói: “Nói thế nào đây, không có gì không tốt, cũng không có gì tốt.”

Từ Tịch Tịch vỗ tay một cái nói: “Vô vị, quá vô vị, Vệ Lan, trước tiên cậu cứ để vậy đã, rồi từ từ tìm kiếm người phù hợp.”

“Cậu cho rằng Vệ Lan là cậu sao, tùy tiện dự trữ vài chiếc lốp xe phòng hờ.” Đường Tiểu Mạn liếc Từ Tịch Tịch một cái.

“Vậy phải làm sao bây giờ, anh chàng kia đúng là làm cho người ta không nói nên lời, Vệ Lan lại không thể từ chối người ta. Cậu ấy trước tiên phải vượt qua cửa ải của mẹ Vệ đã. Người ta không phải chỉ là ngũ âm không hoàn chỉnh thôi sao.” Từ Tịch Tịch đứng một bên, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Vệ Lan nói, dáng người giống như một cái ấm trà.

Vệ Lan khỏ sở ôm đầu, chỉ cảm thấy đầu lớn như cái xô, hận không thể đập nát ra: “Đây không phải là vấn đề anh ta hát dễ nghe hay khó nghe, mâu chốt là anh ta là một người rất kỳ quặc?”

“Kỳ quặc ở điểm nào?” Trình Quân ôm Đường Tiểu Mạn vào lòng, hỏi.

“Có điểm lạ, quả thật có chút kì lạ.” Tô Bách tiếp lời, “Tôi cảm thấy anh ta là một người rất bị động, tôi nói chuyện cùng anh ta lâu như vậy, nhưng hình như tôi hỏi một câu, anh ta đáp một câu, chưa bao giờ cố gắng tìm đề tài trò chuyện.”

“Đúng đúng đúng, anh ta chính là người như vậy, anh ta nói chuyện có thể làm người gấp muốn chết, hận không thể gõ trên đầu anh ta một cái, gõ ra mấy chữ cũng tốt.” Vệ Lan thấy có người nói ra tiếng lòng của mình, vội vàng phụ họa.

“Mấy người có cảm thấy đáng về anh ta có chút kỳ quái hay không?” Đường Tiểu Mạn hạ thấp tốc độ âm thanh, âm đạm nói.

Vệ Lan cảm thấy như có một cơn gió lạnh thổi phía sau lưng, nhớ lại dáng vẻ của Thẩm Lai Phong, rốt cuộc cũng hiểu vì sao lại thấy không vừa mắt, dáng người anh ta có chút vấn đề? Nhưng vấn đề đó là gì, cô lại không nói ra được, mắt không nhỏ, mũi không tẹt, miệng cũng không phải quá rộng, khuôn mặt cũng không lớn, hình như tất cả đều rất bình thường, thế nhưng tổng quan hợp lại, lại làm cho người ta cảm thấy có chút không thoải mái.

“Quê mùa.” Từ Tịch Tịch nói một tiếng, liền đánh trúng vào điểm mấu chốt.

Mọi người mới chợt hiểu ra, trong đầu hiện ra khuôn mặt của Thẩm Lai Phong, giống như Từ Tịch Tịch nói, mặc dù không khó nhìn nhưng lại rất quê mùa. Loại khí chất bẩm sinh này, không phải là do cách ăn mặc của anh ta, cũng không phải là anh ta không cố gắng thay đổi, loại quê mùa này nằm trong bản chất con người, có làm thế nào cũng không thể thay đổi được.

Vệ Lan cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, một người đàn ông như vậy, tìm khuyết điểm của anh trong mắt những người khác, lại chỉ là những khuyết điểm nhỏ không đáng kể, muốn cô dùng những cái đó để đi đàm phán với mẹ mình, chỉ sợ bà ấy không thêm để mắt tới đã vung tay quét đi như rác rưởi rồi. Thế nhưng một chút khuyết điểm này lại làm cô để tâm.

Cuối cùng thì cũng chỉ dừng lại ở một câu nói, Vệ Lan không thích anh ta, đối với anh không có chút tình cảm nào, cho nên cô không thể bỏ qua những khuyết điểm nhỏ đó được, hoặc chính là nói cô lấy cớ, không thích một người nên lấy cớ. Mà trên thực tế, cô chính là không thích anh ta, từ đầu tới cuối cô đều không tìm ra Thẩm Lai Phong kia có điểm gì hơn Triệu Trinh Bình. Nếu cô đã bỏ qua Triệu Trinh Bình, không có lý do gì lại tiếp nhận một người còn không được như thế.

Từ Tịch Tịch cùng Đường Tiểu Mạn không còn lời nào để nói, các cô nhát trí với ý kiến của Vệ Lan, nhưng bọn họ không biết rằng trong lòng Vệ Lan còn có suy nghĩ khác. Cô đang suy nghĩ, lúc trước cô thích người đó, mẹ cô lại kịch

liệt phản đối, vì vậy đoạn tình đó đành phải chết yểu. Bây giờ, mẹ cô rất thích anh ta, cô lại không thích anh ta, vì vậy cô nhất quyết sẽ không thoả hiệp, tuyệt đối không tiếp nhận Thẩm Lai Phong, ít nhất mỗi người một lần, như vậy mới công bằng.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Vệ Lan cảm thấy việc không thể chậm trễ được, cô quyết định ngày mai sau khi tan làm sẽ về nhà nói chuyện với mẹ, mặc kệ như thế nào, Thẩm Lai Phong bị loại.

Lúc Từ Tịch Tịch đưa Tô Bách xuống lầu, một lần nữa lại hỏi anh về tình trạng của Thẩm Lai Phong: “Lúc ở bệnh viện anh có nghe qua chuyện gì về anh ta không? Danh tiếng như thế nào?”

Tô Bách lắc đầu một cái, nói: “Không có, anh chỉ gặp qua anh ta một lần ở bữa cơm tất niên của bệnh viện. Anh ta lúc nào cũng tạo cảm giác rất mỏng manh. Anh có quen một y tá ở khoa phụ sản, lúc nói chuyện về anh ta, cô ấy nói rằng những lúc không có chuyện gì, anh ta sẽ ở lại văn phòng cả ngày, nhưng toàn bộ nhân viên đều không biết anh ta còn ở đó hay không.”

“Yên tĩnh như vậy sao?” Đột nhiên Từ Tịch Tịch cảm thấy người này rất khủng bố, cô cho rằng những người càng yên lặng lại càng có thể làm ra những chuyện kinh động, một người nếu đem mọi chuyện giấu ở trong lòng sẽ có ngày bộc phát. Còn loại người suốt ngày om sòm không để người khác yên như cô, ngược lại sẽ rất ít khả năng xuất hiện ngày biến thái kia.

Xe của Tô Bách đậu ở dưới lầu, anh bảo Từ Tịch Tịch mau lên nhà đi, không cần tiễn anh nữa. Từ Tịch Tịch kéo cánh tay anh, ánh mắt nguy hiểm nhìn anh nói: “Anh nói anh quen với một y tá ở khoa phụ sản, không phải là mục tiêu mới chứ?”

Tô Bách đẩy tay cô ra: “Em cho rằng anh giống em sao, một tháng lại đổi một bạn trai, anh không rảnh như vậy. Từ nhỏ đến lớn, anh qua lại cùng bao nhiêu bạn gái, không phải em biết rất rõ sao?”

“Ai nói với anh là em một tháng đổi bạn trai một lần, đã mấy năm nay em không có qua lại với ai rồi.”

“Mặc dù vậy nhưng ong bướm xung quanh em cũng không thiếu.”

Từ Tịch Tịch “Hừ” một tiếng, nói: “Thế nào, anh ghen sao?”

“Ăn giấm của em sao? Anh nghĩ mình nên về nhà uống hết bình giấm chua trong bếp, như vậy mới là hương vị đích thực.” Nói xong Tô Bách liền chạy như bay tới bên cạnh xe của mình, mở cửa xe, chui vào.

Từ Tịch Tịch đuổi theo ở phía sau, phát hiện ra cửa xe đã khóa, liền đập tay lên cửa kính. Tô Bách quay sang nhìn ra cửa sổ, cười mắng: “Được rồi, đừng đập rồi, đập bẻ em bồi thường nha.”

“Đừng có mơ.” Hai người đồng thanh nói.

Tô Bách cảm thấy trên thế gian này không có ai có thể hiểu mình hơn Từ Tịch Tịch. Mà Từ Tịch Tịch cũng cho là như vậy, Tô Bách chính là con giun trong bụng cô. Nhưng cho dù là như vậy, hai người bọn họ cũng chưa từng nắm tay nhau, chưa bao giờ chính thức có một cuộc tình cùng nhau, bọn họ giống như chữ H in hoa, mặc dù có một chiếc cầu nối qua nhưng lại không bao giờ có thể giao nhau.